

Návštěvníci i personál by měli mít pocit, že se kolem nich v prostoru pohybuje někdo, kdo jim kryje záda.

MIROSLAV KERHART

ČÁST 1/2

Foto: archiv Miroslava Kerharta

„Je to rozhodnutí z důvodu bezpečnosti, udělejte to!“

V hudební branži je od 90. let, segmentem bezpečnosti se zabývá zhruba 25 let. Na třídních srazech s nadsázkou říká, že dělá hlídače, jiní ho titulují jako šéfa ostrahy. Ve skutečnosti se jeho pozice nazývá bezpečnostní manažer. Konkrétně je Miroslav Kerhart zjednodušeně řečeno zodpovědný za to, že na místo koncertu dorazíte v relativním pohodlí, na místě si akci užijete a při odchodu vás neušlapou.

TEXT: PETR ADÁMEK

Když jsem vás naposledy zahlédl na koncertě, bylo to v O2 areně na koncertě Roxette. V celé hale včetně plochy se sedělo, ale ke konci show si lidé začali ve velkém počtu stoupat a někteří se i pozvolna sunuli k pódiu. A vy jste je usazovali zpátky.

Tak to úplně nebylo. Vysvětlím. Celá plocha byla rozdělená na šest sektorů. A jak se blížil konec, tak si někteří lidé ze vzdálenějších sektorů chtěli ten zážitek – jak říká moderní generace – trochu vyhypovat tancem a někteří i přesunem blíž k pódiu. My jsme se snažili zabezpečit, aby se nepřeplnil sektor mezi první řadou a zábranou před pódiem, jelikož by mohlo dojít ke zranění. Proto jsme z míst, kam už se nakumulovalo víc lidí, posílali ty nové příchozí zpátky. Samozřejmě jsem si vyslechl od spousty samozvaných odborníků určitá nelichotivá slova, jak máme dělat svoji práci. Ale to k tomu patří.

Na škále jedna až deset, jak moc kritický moment v kontextu celé vaší práce tohle bylo?

Tohle bylo někde mezi jedničkou a dvojkou. Úplná rekreace.

To znamená, že potkat vás tváří v tvář na akci vlastně indikuje problémy.

To nemusí být vždy pravda. Já jsem figura, která v zásadě nemá být příliš vidět. Naše práce má být hlavně cítit a vidět má být jen její malá část. Návštěvníci i personál by měli mít pocit, že se kolem nich v prostoru pohybuje někdo, kdo jim kryje záda. Určitě nemám být někdo, kdo bude hulákat do megafo- nu. To je obvykle důsledkem špatné přípravy nebo nekompetentních podřízených.

Jako bezpečnostní manažer máte pracovní záběr hodně široký. A zdaleka nezačíná až dnem akce, že?

Při velkých akcích začíná s předstihem klidně rok a půl. Uvedu příklad. Během organizačních příprav oslav 115. výročí značky Harley-Davidson, které se konaly v pražských Holešovicích, jsme se účastnili koordinační porady ohledně velkých rekonstrukcí v Praze, abychom si byli jisti, že ty desettisíce motorek budou moci přijet na místo v pohodlí. A skoro náhodou jsme zjistili, že v době akce tam má proběhnout rekonstrukce rozvodu vody s velkou uzavírkou. Tím, že jsme na to

přišli včas, jsme dokázali přimět město, aby zaměnilo dvě pracovní etapy, a tím se to naší akce nijak nedotklo. V opačném případě by to byl velký problém. V rámci příprav řešíme vlastně všechny souvislosti, to znamená dopravní dostupnost, případně dopravní uzávěry. Říká se tomu dopravní inženýrská opatření, která třeba v případě koncertů na letišti v Letňanech komunikujeme třeba se sedmi nebo osmi institucemi.

A pak tu máme samotný areál, který je z bezpečnostní stránky také ve vaší gesci.

Ano, v případě venkovního areálu primárně řešíme design, to znamená vymyslet, kudy budou ti lidé přicházet, kudy budou odcházet, kde budou únikové východy, kde budou třeba toalety, aby to pro návštěvníky nebylo daleko. Kde budou stát stánky s občerstvením, kde bude stanoviště zdravotníků a všechny tyto věci. Podle toho se plánuje rozdělení vstupenek a jednotlivých sektorů. To vše platí v případě, jak já říkám, osvědčeného promotéra, který vás k veškerému plánování pustí včas. Veškeré plány ohledně prostoru se řeší dávno před oznámením akce. Bohužel je spousta českých promotérů, kteří nejprve prodají vstupenky a až pak přemýšlí, jaké pódium tam bude stát, jestli bude mít molo, jak se lidi dostanou na své místo, jestli bude například v případě stadionu dost schodišť na tribuny, aby nebyly velké fronty, atd. A to vše se ve spoustě situací řeší pozdě, když už některé věci nejdou změnit, protože vstupenky jsou už vytištěné a prodané i s informací, kudy se na místě dostat na své místo, přitom se ale přijde na to, že to vůbec nedává smysl a bude to jinak. Takže je třeba uvažovat za dva rohy.

Konkrétně v Letňanech se často řeší doprava na místo a zejména pak z místa. Je to velký logistický problém?

Primárně je opět třeba řešit vše s pražským dopravním podnikem, zejména s ohledem na případné výluky. Naše kalendáře komunikujeme třeba rok dopředu. Ale vše může výrazně ovlivnit i zdánlivá drobnost jako rekonstrukce eskalátoru. Samotný příjezd je zvládnutelný relativně bez větších nesnází, protože plnění areálu je rozptýleno třeba do tří nebo čtyř hodin. Jenže při odchodu se vše smrskne i do jedné hodiny, kdy třeba z šedesáti tisíc lidí míří na metro čtyřicet tisíc. Metro

Meet & Greet se skupinou Hollywood Undead 2024, foto: archiv Miroslava Kerharta

udělá ve špičce třeba třicet tisíc za hodinu. V tu chvíli může nastat problém, kdy si musíte všechno dobře spočítat a při vyklizení areálu nespěchat. Účelem není vyklidit místo co nejdřív, protože ten problém si v tu chvíli vyřešíte u sebe, ale posunete ho o 500 metrů dál, konkrétně k tomu vstupu do metra, kde bude mnohem hůř řešitelný. Takže naopak návštěvníky v poklidu vyprovázíte, aby ten

U O2 areny, kde je posledních mnoho měsíců zavřená nejbližší stanice metra, je situace paradoxně mnohem příznivější. Lidé sem totiž namísto jednoho převažujícího zdroje míří z více rozptýlených směrů a vše je tam mnohem plynulejší.

Jak moc je při plánování stěžejní, o jaký koncert jde z hlediska daného interpreta?

To je samozřejmě jedna ze zásadních

proměnných. Řešíme například denzitu, což je počet osob na metr čtvereční. Ta funguje jinak v halách a jinak ve venkovních prostorech. Na vícedenním festivalu si třeba někteří chtějí rozložit deku, která má dvakrát dva metry, takže při počtu dvou lidí na dece to činí hustotu jednoho člověka na dva metry čtvereční. Přitom vestoje je naprosto pohodová hustota dva lidi na jeden metr čtvereční. Pak tu máme typ publika, to znamená genderové složení a věk. Na koncert Coldplay přijdou patrně hlavně dívky ve věku 15–40 let, které budou tvořit třeba 60–70 % publika. Což je úplně jiná dynamika než na koncertě Rammstein nebo Kabátu nebo nějakého klasického heavy metalu, kam přijdou, řekněme, urostlejší mládenci vyššího věku. S ohledem na to musíme jinak počítat kapacitu prostoru i předpokládat jiné chování v místě akce, ale i jiné chování při průchodu bezpečnostními procesy, tedy prohlídkou, kontrolou vstupenek atd. Těch faktorů, které každou akci ovlivňují, je nepočítatelně, díky tomu je každá akce do určité míry unikátní na přípravu.

Dobře, a co dva koncerty na stejném místě, ve stejném měsíci, se stejným typem očekávaného publika i odhadovaným počtem návštěvníků? Dejme tomu Iron Maiden a zmínění Rammstein v Letňanech.

S pražským dopravním podnikem komunikujeme třeba rok dopředu. Bezpečnost může výrazně ovlivnit i zdánlivá drobnost jako rekonstrukce eskalátoru.

tok byl co nejplynulejší, a komunikujete s dopravním podnikem ve smyslu: „Ještě tady mám 10 tisíc lidí, ještě zbývají 2 tisíce, už máme prázdko.“ A nejde jenom o metro z Letňan. I když budou spoje posíleny na nejrychlejší možný interval, tak nelze posílit jen jednu linku. Celý systém musí mít návaznost. Pokud každou minutu a půl odjede z Letňan tisíc lidí, tak je třeba zabezpečit, že se nezačnou ve velkém hromadit třeba na přestupech, kde by byly intervaly deset minut. Promotér, pokud je zase, říkám to v nadsázce, osvětlený, tak s dopravními podniky uzavře odchodní dohodu a tohle všechno zajistí.

Koncert Imagine Dragons na letišti v Letňanech 2025, foto: archiv Miroslava Kerharta

Ono stačí, aby jeden účinkující měl dlouhé molo nebo cenově jinak rozdělené sektory na stání, a hned se s tím pracuje trochu jinak. Konkrétně zrovna Iron Maiden odmítli dělení stání na levnější a dražší, přitom jsme ale z bezpečnostních důvodů nemohli nechat jednu velkou zónu pro čtyřicet tisíc lidí, to bychom nikdy nedovolili. A museli jsme to nějak vyřešit. Tím chci říct, že i u zdánlivě podobných koncertů jsou konkrétní podmínky často velmi odlišné.

Nejkritičtějším faktorem bude asi počasí, pletu se?

Je to tak. Počasí je u venkovních akcí nebrutálnější faktor, nejhůře odhadnutelná vyšší moc, která ovlivňuje spoustu dalších faktorů včetně příchodu i odchodu lidí. Když lidi v poklidu přicházejí a začne

až jestli přijde bouřka, a pusťte to hned. Je to rozhodnutí z důvodu bezpečnosti, udělejte to. Ted' okamžitě se otočte, odejděte a udělejte to. Jestli s tím máte problém, pobavíme se o tom po akci, ale teď udělejte, co vám říkám, a udělejte to hned.“ To jsou chvíle, kdy musím být nepříjemný a striktní.

Křičíte?

Ne, naopak, jsem úplně v klidu. Pokud chci od svých lidí, aby jednali v klidu, neměl bych křičet, utíkat nebo mluvit trhaně.

Přesahuje vaše zodpovědnost zodpovědnost týmu umělce?

Spousta kapel má v rideru, že celá ostraha je podřízená jejich managementu. Pak záleží na tom, jak si

„Ted' okamžitě se otočte, odejděte a udělejte to. Jestli s tím máte problém, pobavíme se o tom po akci, ale teď udělejte, co vám říkám, a udělejte to hned.“

pršet, tak najednou ta čísla extrémně spadnou, a zatímco se někde v průchodech mačkají stovky nebo tisíce lidí, u nás procházejí jen desítky. A čím víc se bude blížit začátek koncertu, tím víc to bude houstnout, takže je třeba operativně reagovat na situaci. Protože i průchod lidí má nějakou časovou kapacitu. I proto ohledně předpovědi počasí pracujeme i se čtyřmi různými zdroji. Velká moderní pódia mají vlastní moderní meteorostanice, ale platíme si i další modely.

Jak probíhají krizové momenty způsobené počasím?

Mám jednu konkrétní zkušenost, šlo o koncert Bruce Springsteena. Věděli jsme, že hrozí vítr, který by ohrožoval některé konstrukce, takže proběhly operativní schůzky s jejich i naším technickým personálem, s jejich i naším bezpečnostním personálem a řešilo se, jak rychle může být jaká část konstrukce spuštěna, aby v případě problémů nehrozila škoda na majetku nebo zdraví návštěvníků či personálu. Modelovali jsme si, jak rychle se co spustí, kdo k tomu dá povel a za jak dlouho se na ten povel dá reagovat. Až když přišlo na lámání chleba, ukázalo se, že udávaná rychlost je, řekněme, dost nepřesná. Tak jsme narychlo usoudili, že to spustíme preventivně, protože kdyby skutečně nastal problém, nestihlo by se to. Prostě příkaz: „Nečekejte,

to pískoviště český manažer ochrání nebo ne. Zákonná odpovědnost je totiž na straně promotéra. Když přijde stížnost od návštěvníka nebo dojde ke škodě, nebo dokonce zranění, tak je to promotér, kdo bude dokladat, jak reagoval a jak s danou situací naložil. Nikdo nebude zjišťovat, jestli člen týmu nějaké kapely vydal špatné rozhodnutí. Jedna z vlastností bezpečnostního manažera je schopnost říkat „ne“.

Musel jste někdy ukončit už rozjetý koncert?

Tomu se říká „show stop procedure“ a ta škála má několik stupňů. Jemnější variantou byl třeba případ Leonarda Cohena, který kdysi přerušil koncert sám a s naprostou grácií. Přišel na kraj pódia, sundal si klobouk a říká: „Jistě si všichni chceme užít kvalitní zvuk. Kolegové zvukaři mi právě říkají, že mají určitý problém. Tak jim dejme chvíli, aby to vyřešili.“ Za dvě minuty se vrátil na pódium s větou, že je vše vyřešeno a může se pokračovat. Sklidil ohromný aplaus. I to je jedna z variant, pak ale existují horší. Na koncertě Deep Purple v zámeckém parku ve Slavkově byl takový vítr, že přšlo prakticky vodorovně. Včas jsme stáhli plachty a konstrukci, svésili techniku, zakryli jsme techniku a nástroje, zafixovali jsme LED panely, zajistili jsme i stánky. Vše včas a v pořádku. Pak jsme museli

Koncert KISS v Brně 2017, foto: archiv Miroslava Kerharta

přistoupit k vyklizení areálu. Bylo to ještě před koncertem Deep Purple, ti nestihli zahrát ani notu. Organizátorovi se ale povedl výtečný kousek, když přemluvil kapelu, aby odehrála o den později. Dokázali jsme se domluvit i s majitelem areálu. Problém byl personál. Mnoho lidí další den nemohlo, což je na akci pro patnáct tisíc lidí velký problém. Měli jsme dost bezesnou noc, ale nakonec se nám to podařilo polepit.

Aspoň že halový koncert počasí narušit nemůže.

To není úplně pravda. Kdysi jsme pořádali koncert v tehdejší Sportovce v Holešovicích. Obvykle kamiony s technikou přijíždí brzy ráno, třeba v pět. Tenkrát kvůli sněhové kalamitě a problémům na hranicích přijely v pět odpoledne, tedy hodinu před tím, než se mělo začít pouštět dovnitř. V tu chvíli stálo před halou osm tisíc promrzlých lidí, kteří vyžadovali vstup. Takže jsme pořád dokola chodili ven vysvětlovat, proč to ještě nejde. Pódium s technikou jsme postavili v rekordním čase a pouštět jsme začali v půl deváté. Nezapomenutelný zážitek. ●